

Gudstjeneste i Skævinge & Lille Lyngby Kirke

den 10. maj 2015

Kirke dag: 5.s.e.påske/A

Tekst: Joh 16,23b-28

Salmer:

SK: 743 * 635 * 686 * 586 * 474 * 584

LL: 743 * 447 * 449 * 586 * 584

Jeg vil godt indlede prædikenen til i dag med at tage nogle forbehold. Forbehold for noget af det, jeg siger, og for alt det, jeg ikke siger; men burde sige. Noget af det, jeg føler, presser sig på i dag, bør udfoldes og begrundes langt mere end muligheden er til det i en prædiken. Jeg taler også meget generelt. Men jeg føler alligevel, det er det, der skal siges, og måske kan det så lede til, at der sker det samme for Jer, som skete for mig, da jeg skrev prædikenen, at det gav anledning til at tænke videre, og i særdeleshed tænke videre i mit eget liv. Der blev i hvert tilfælde stof til eftertanke for mig. Derved får prædikenen igen i dag den funktion for mig, som ofte sker, at jeg først er helt færdig med at lave den, når den er holdt. Så er jeg færdig med den; men hvornår den er færdig med mig, det er meget forskelligt. I denne uge, tror jeg, det varer længe.

Der er nogle mennesker, der synes, det er svært at være gift. Nogle siger, det kræver hårdt arbejde. Der er også dem, der synes, det er svært at være single, og det er svært at være ung. Det hænder også, at der er nogle, der synes, det er hårdt at være gammel. Det er åbenbart i det hele taget svært at være menneske, i hvert tilfælde for nogle mennesker. Det virker som om, at de eneste, der ikke synes, det er svært at være menneske, det er børnene. Men de er selvfølgelig også kun børn. Men børn er jo også mennesker, det er bare små mennesker. Og måske er

der en større hemmelighed og velsignelse, end vi aner, gemt til os i Jesu ord om, at vi skal blive som børn.

En af de ting, der er forskellen på børnene og mennesker i så mange andre livsaldre og –situationer er, at de tager ikke sig selv så højtideligt. OK, de skal ikke være så gamle, før dét begynder at tegne sig hos dem, som kendetegner mange af os andre, at vi tager os selv langt mere højtideligt, end vore omgivelser gør. Og når det i vort sinds og bevidstheds dyb åbenbarer sig, at andre ikke tager mig og mine problemer så højtideligt, som jeg selv gør, så bliver det svært, og vi kan få identitetsproblemer og eksistentielle forståelsesproblemer. Går vi nu helt ud det ekstreme, så går verden ikke i stå, fordi jeg går hen og dør. Jo, min verden gør. Og for nogle ganske få andre, standser den måske op i et kort øjeblik; men den går siden hen videre. Rigtigt nok på en anden måde. Men der er ingen mennesker, hvis fravær vil betyde, at verden går i stå eller under. I den sammenhæng er vi betydningsløse.

Samtidig, og det er jo det, der kan være det svære at finde balancen i, så er vi hver især yderst værdifulde og nødvendige lige dér, hvor vi er i verden.

Men at finde den sunde balance og affinde sig med, at der er begge sider, kan være svært. Og kan medføre, at vi ikke bare synes, det er svært at være menneske; men det er også svært at være kristen. Det er der faktisk mennesker, der synes. Og det kan jeg godt følge dem i, langt hen ad vejen. Men jeg tror også, at vi er nød til at lade os sige, at det behøver ikke være så svært. Og, hvis vi nu ser, at verden er mere end én selv, så kunne det løsne op for lidt af det. Men kristendommen er måske selv skyld i problematikken. I hvert tilfælde er der et sted i dagens evangelium, hvor det svære finder god anledning.

”Beder I Faderen om noget i mit navn, skal han give jer det.” Det er så nemt at tage dette meget bogstaveligt. Og det er så nemt at tage anstød af disse ord af Jesus. For jeg bad jo netop til Gud, og jeg fik ikke, hvad jeg bad om. Det er så nemt her – ikke at blive som et barn, men blive barnlig; Gud hørte mig ikke, så nu er jeg sur. Det er så nemt her, at sætte sig over Gud og blive sur på ham, fordi han ikke gjorde, som jeg bad. Og vores bøn i denne sammenhæng bliver ofte snarere en ordre. Der er bla. to ting at tage med i dette.

Da Jesus bad i Getsemane have natten til Langfredag, fik han ikke, hvad han bad om, for det var ikke muligt at opfylde Jesu ønske om at blive fri for langfredagens lidelser. Da skete det, som vi jo selv også beder Gud om, at Guds vilje sker, når vi beder med ordene: Ske din vilje som i Himlen, således også på jorden.

Men det skyldes også, at når vi læser Jesu ord om bøn, så ser vi én brik i det store puslespil. Men fordi man ser én brik, ser man ikke hele billedet. Og en anden af brikkerne i Guds billede, det billede, hvori vi beder, er Jesu ord lige efter: ”Bed, og I skal få, så jeres glæde kan være fuldkommen.” ’Fuldkommen’ er nøgleordet. Det er billedets helhed. Vi kan ikke overskue hele billedet, og vi kan ikke bestemme motivet, og vi kan heller ikke altid se meningen; men det hænder, at vores øjeblikkelige lykkeopfattelse ikke stemmer med Guds billede af det fuldkomne. Da er det svære, og det svære ved at være kristen, at sige, at jeg er sur over, ked af, og jeg forstår ikke; men jeg er nødt til at tro på, at du, Gud, tager hånd om mig, og nu mere end før, for jeg føler mig svigtet og forladt, og jeg kan ikke se mening eller fuldkommenhed.

Hvis kristendommen med dette er skyld i, at det kan være svært at være kristen, så har dagens ord af Jesus så absolut en pointe, hvori det måske er nemmere for mennesker at være kristen.

Jesus siger, at han ikke vil bede for os, for vi kan selv bede til Faderen, hvilket han jo et andet sted i billedet netop har lært os i Fadervor. Det er faktisk helt fantastisk. Vi kan selv bede til Gud Fader, den almægtige himlens og jordens skaber. Vi skal ikke have præsten som mellemmand. Vi skal ikke først igennem et eller andet sekretariat, der administrativt tager sig af alle småsagerne, og så kun lader de virkeligt tunge sager lande på Guds bord. Vi går direkte til Ham selv!

Det gør vi, fordi, som Jesus siger: ”...Faderen selv elsker jer, fordi I elsker mig og tror, at jeg er udgået fra Faderen.” Det, der nogle gange gør det svært for mennesker, at være kristen er, at det ofte er svært at leve egen opfattelse af kristen tro ud i livet, når nu det er sådan at man tager sig selv og sine egne meninger mere højtideligt end andre gør, ja måske endda mere end Gud selv gør.

Jesus peger her på noget så uhyre centralt og vigtig, på noget, der også i vore liv og i vor tros bevidsthed bør være fundamentet, hvorfra kristenlivet udgår, hvorpå det bygger: Gud elsker os, *fordi vi elsker Jesus og tror på ham som Guds søn*. Hverken mere eller mindre kræves af os. Alt andet kristenliv kommer først efter dette. Uden dette som fundamentet taler vi slet ikke om kristenliv. Det kan godt være, det ser kristeligt ud og vi føler det; men det er ikke kristent uden dette, og det er også nok! Fordi vi tror på Jesus og elsker ham, kan vi gå direkte til Faderen selv, som vil os den fuldkomne glæde, og det i evighedens perspektiv; i det helhedsbilledes perspektiv, hvori vi kun ser en enkelt brik.

Nogle gange er livet en kamp, også en kamp med Gud, en jakobskamp. Jakob vandt kampen; men siden haltede han alligevel, grundet slaget på hoften i kampen. Men velsignelsen fik han til fulde.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen